

Minua ei muka ole... Olen osa todellisuutta, jossa valo heijastuu nukkekodin pahviseiniltä. Keinotekoinen todellisuus, valon läpi, näkyy alastomuutena ja vanhempieni kyvyttömyytenä. Isäni on muovia, äitini silikonista. He tuntevat oman kipunsa, mutta eivät minun huolia, eikä ajatuksia. Olohuoneessa pyörii maapallo. Peilistä äiti katselee silikonirintojaan, kasvoillaan klovnimaisesti jähmettynyt hymy. Haluaisin kirkua! Se olisi turhaa... Vanhempani eivät sitä huomaisi. Istun yksin huoneessani. Hauraat pahviseinät ovat väsyneet ylläpitämään keinotekoisia todellisuutta. Ulkoa, seinien välistä tulee valoa, joka paljastaa nukkekodin todellisuuden, johon olen tuomittu. Istun huoneessani. Todellisuus ei kestä viattomuuttani, vaan puolustautuu ja haluaa pysyä entisellään: entistäkin keinotekoisempänä, en kestä. Pidättelen itseäni ja yritän hyväksyä keinotekoisuuden. Silmäni on kuin kaksi syvää kaivoa, joissa olisi raikasta vettä keinotekoisien todellisuuden vastineeksi. Isäni katsoo minusta läpi, eikä hän tunnu näkevän minua. - Taitaa tulla talvi, sanoi isä ja katsoo lauallattian pontteihin kerääntynyttä kuuraa. Uumani on kapea, varteni norsunluuta, nenäni posliinista tehty. Sydämeni keinuttaisi tuhatta kehtoa, jos olisin vapaa, mutta keinotekoinen todellisuus on vankilani. Hiljaisuus rikkoutuu kahvinkeitin korahdukseen ja äidin korkokenkien kopinaan. - Otatko piparkakun? kysyi isä. Isäni on muovia, äitini silikonista. Totuus on seinien toisella puolella. Valoa tulee edelleenkin seinien välistä, toiselta puolelta. En tiedä vielä mitä se on, mutta otan siitä selvää.